

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΓ'ΙΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μιά πνιγμένη κραυγή ξέφυγε απ' το στόμα της, όλα γύρω της θόλωσαν και σωριάστηκε κάτω !.. Τί είχε συμβεί μετά τη λιποθυμία της ; Τί άπέγινε τό μυστηριώδες έκείνο δν ;

Αυτά συνέβησαν σεβαστέ μου φίλε, τό νεκροταφείο και έσπευσα νά σου τά γράψω λεπτομερώς. Τί φρονεεις γιά όλα

αυτά ; Τί πιστεύεις ; Τό άλλοκοτο αυτό γεγονός τό άναφέρουν και ή έφημερίδες, όπως θά δεις, εύτυχώς όμως δέν τό δίνουν και μεγάλη σημασία. Άποδίδουν τό περιστατικό τής κόρης τού φύλακος εις τήν φαντασία της. Τήν θεωρούν ύστερική, «νοσούσαν φρενικώς» όπως γράφουν.

Άλλοίμονο όμως !... Ή φωνή ή κόρη είνε ύγιεινή. Και μόνο ήμεις οι τρεις γνωρίζουμε τί άκριβώς συμβαίνει στην κατάσταση αυτή...

Γνωρίζουμε τί συμβαίνει... Άγνωστου όμως πώς θά τελειώσουν όλα αυτά. Πώς θά τελειώσουν, άραγε, Θεέ μου !...

(Άπ' τό Ήμερολόγιό τού καθηγητού τής Χημείας Ουίλλιαμ Τζάκσον).

Νόμω, επί τέλους στό Λονδίνο ! Στο σταθμό μέ περιμένε ό άτυχός φίλος μου Τζώρτζ Πέτερσον. Πόσο άλλαξε ό φτωχός μου φίλος μέσα σέ λίγον καιρό ! Ή γλωμάδα του μου έκανε κατάπληξη. Έπεσε στην άγκυλιά μου σκαρτάρωντας άπό τό κλάμα, μόλις μ' άντίκρισε. Άρκετά δευτερόλεπτα δέν μπορούσε νά μιλήσθ. Τόν άγκάλιασα, τόν πήρα παράμερα και προσάφησα νά τόν παρηγορήσω.

— Φίλε μου... Μήν κάνεις έτσι... Θάρρος ! Είμαι μαζί σου πενά...Δέν πρέπει νά φοβάσαι τίποτα...

Σφόνγισε τά δάκρυά του και μ' ώδήγησε σπίτι του. Καθήσαμε στό γραφείο του και μου διηγήθηκε λεπτομερώς τά δραματικά γεγονότα πού τού συνέβησαν. Σκέφθηκα πολύ γιά όλα αυτά και τού σύστημα νά είνε ήσυχος και νά ελπίζω. Έκείνο πού μέ άσπασχολεί κυρίως είνε ή έμφάνιση τού φαντάσματος τού συζύγου τής κ. Στήβενς. Βρισκόμαστε άσφαλώς πρό ενός πρωτοφανούς φαινομένου ύπερφυσικού πνεύματος, πρό ενός φαινομένου πού άξίζει νά τό μελετήσθ κανείς έν έκτάσει. Άκόμα πρέπει νά προλάβουμε τά κακά τά όποια έρχεται νά διαπραξεί τό πνεύμα αυτό νυκτονομο άναμφίβολως, υπό έκδικήσεως. Ναι, ύπάκουον άνθρώπων, ύπάκουον ψυχαι πού μισούν μετά θάνατον. Που έκδικούνται μετά θάνατον !... Ή Είπα δλας αυτάς τάς σκέψεις στον Τζώρτζ και τού ζήτησα, νά μ' άποδείξει στήν κ. Άίλιαν Στήβενς, Έπιθυώ ν' άκούσω πάλν δτι τής συνέβη άπό τό στόμα της έν πάση λεπτομερεία.

— Τί σκέπτεσθε νά κάμετε ! μέ ρώτησεν ό Τζώρτζ, άγωνιών νά μάθθ τον τρόπο μέ τόν όποιο θά ένεργούσα.

— Πρέπει νά συγκεντρώσω πρώτα, τού είπα, όλα τά στοιχεία, τά σχετικά μέ τήν έμφάνιση τού πνεύματος τού Στήβενς.

— Καί κατόπιν ;

— Κατόπιν ;... Κατόπιν θά κανονίσωμεν τάς ένεργειάς μας άνάλογα μέ τήν δράση τού φαντάσματος, Πρό παντός πρέπει...

— Τί θέλετε νά πηθε ; Μιλήσθ...

— Είνε άνάγκη ν' άνοίξωμεν τόν τάφον τού Στήβενς γιά νά δοθω σέ τί κατάσταση βρίσκεται ό νεκρός του.

— Ν' άνοίξωμεν τόν τάφο ;

— Ναι. Είνε άπαραίτητο. Διστάζεις ; Άνυσυχεις ;

— Όχι.

— Διστάζεις τό βλέπω, κ' έχεις δίκη νά διστάξθ. Τό διάβημα αυτό είνε δύσκολο και επικίνδυνο.

— Είμαι πρόθυμος ν' άντικρούσω όποιονδήποτε κίνδυνο γιά τήν εύτυχία τής Άίλιαν.

— Τό πιστεύω. Σέφω πώς μου μιλάς ειλικρινώς. Πρό παντός όμως έσρόνησον. Όλα θά τά βεβαιώσωμεν, άρκει ν' άβείμαστε λογικοί σά διαβήματά μας.

— Ήθέλετε νά δητε άπόψε τήν Άίλιαν ;

— Ναι, όσο πύ γρήγορα τόσο και πύ καλά.

— Θά σάς άφήσω ν' άναπαυθήτε και θά τρέξω νά τήν είδοποιώσω. Σάς περιμένε μέ τόση άγωνία !..

Ό άγαπητός μου Τζώρτζ μουσφίξε μ' εύγνωμοσύνη τά χέρια κ' έφυγε. Άν και είμαι τρισερά κουραμένος δέν θ' άναπαυθώ παρά όλίγην ώρα. Τά πράγματα είνε πύ σοβαρά άπ' ότι ύπέθετα άκριτικώς. Χοσιάζεται άμεσος δράσις. Άπέκρυμα τήν σοβαρότητα όλων αυτών των γεγονότων άπό τόν Τζώρτζ γιά νά μη τόν άνησυχώσω ύπερβολικά και χάσει τήν ψυχραιμία του...

(Άπόκομμα ειδήσεως Άγγλικής άπογευματινής έφημερίδος).

Τά παράδοξα φαινόμενα τού Νεκροταφείου τής συνοικίας Γ... περί των όποιων και άλλοτε έγγραψαμεν έξακολουθούν. Χθές τήν νύκτα οι φύλακες τού Νεκροταφείου άκουσαν έξαφνα τους σκύλους των νά γαυγίζουν άγρια και νά ουρλιάζουν κατά τρόπον πένθιμον και άνατρεχαστικόν. Αυτό τους έκαμε νά ύπομιασθουν και νά τρέξουν όπισθεν μέ βρόδους πρός τό μέρος πού άκούγονταν τά γαυγίσματα. Όταν έφθασαν έκεί είδαν ένα τεράστιον μαύρον σκύλλον, μεγαλόσωμον και άπαράλλαχτον μέ λύκον, μέ διαβολικά σινηθροβολούντα μάτια, νά παλαίη μέ λύσσα, σώμα πρός σώμα μέ τους σκύλους των. Μέχρις ότου προετράσαν και έπιτεθών έναντίον του ό τερατώδης αυτός λυκόσκυλλος ελεγε πνίθει ένα άπό τους σκύλους τού Νεκροταφείου και εξηρανόσθη κάμοντας τεράστια άλματα έπάνω άπό τους θάμνους των λουλουδιών και τά μνημεία. Και οι άλλοι σκύλλοι τού Νεκροταφείου έφεραν εις τόν λαϊμόν βαθύτατα τραύματα, άναμφίβολως δε θά έπιγοντο ύπό τού τεράτου έκείνου, άν δέν έσπευδαν επί τόπου οι φύλακες !.. Τόν μυστηριώδη αυτόν λυκόσκυλλον άντίκρισαν πρώτα τά τέκνα ενός των φύλακων. Θά καταπαράσσοντο μάλιστα άπό αυτόν, άλλα γλύττωσαν άνεβαίνοντας σ' ένα δέντρο.

Οι φύλακες έρευνήσαν τό κληρο τό Νεκροταφείο, μέ δέν μπόρεσαν ναύρουν πουθενά τό πρόσωπο αυτό ζώον. Και είνε πράγματι περίεργο και άνεξήγητο τό πρήγμα, γιάτί τό Νεκροταφείο περιβάλλεται μέ πολύ ψηλόν τοίχω...

Τί άπέγινε έν τούτην περιπτώσει ό λυκόσκυλλος αυτός ; Ή πόρτα τού Νεκροταφείου έμεινε όλη τήν νύκτα κλειστή. Και τό πρωί, πριν τήν άνοίξουν έκτακτα νέα έξέταση, άλλα δέν κατώρθωσαν νά βρούν πουθενά ένα ίχθος τού τεράτου αυτού...

Δέν γνωρίζουμε βέβαια τί συμβαίνει, έμεθα έν τούτοις τής γνώμης ότι όλα αυτά τά γεγονότα πρέπει νά προκαλέσουν τέλος τήν προσοχήν τής άστυνομικής άρχής.

(Άπό τό Ήμερολόγιό τού Ιατρού Τζώρτζ Πέτερσον)

Είδα τήν Άίλιαν. Ή πληροφορία ότι ό σοφός φίλος μου καθηγητής κ. Τζάκσον έφθασε στό Λονδίνο και ότι πρόκειται νά τήν έπισκεφθί τήν εξακοίτησθ πολύ.

Τήν νύκτα χτές, ή άτυχη φίλη μου, έμεινε πάλιν άγρυπνη, διαβάζοντας τήν Γράφη κοντά στό προσοχητηράίο της.

Τό πρωί όμως σήμερα άνεκάλυψε πάλι κάτι πού τήν κατέπληξε, κάτι πού δέν μπόρεσε νά τό εξηγήσθ, άν και εξέτασε όλους τους άνθρώπους τού προσωπικού τού μεγάρου της. Μπαίνοντας τυχεράς στό γραφείο τού μαχαρίτου συζύγου της άντίκρισε πάνω στό τραπέζι του κομματιασμένη μία φωτογραφία πούχε βγάλει μαζί του, τίς πρώτες ήμέρες μετά τόν γάμο τους !

Ποιός έσχισε τήν φωτογραφία αυτή και γιάτί ;

Έπισκέπτεται λοιπόν άκόμα τό σπίτι τού πνεύμα τού συζύγου της ;

Πόσο είμαι, μολταταύτα, εύχαριστημένος πού ήθε ό άγαπητός μου καθηγητής ! Τώρα πενά θά εξηγηθούν όλα. Και θά νικησωμεν τό δειδαύλο αυτό πνεύμα. Τό ελπίζω...τό πιστεύω...

Μπορεί όμως ; ν' άντισταθί κανείς ένάντιον των φρικτών αυτών δυνάμεων, τίς όποιες έργάζη ή κόλασις ; Μπορεί νά τά βάλη κανείς μέ άσούτους δυνάμεις ; Θεέ μου !... Έλπίζω και φοβομαι, φοβομαι και ελπίζω !..

Πάντως, ό τι κ' άν συνέβη, ό τι κ' άν συμβαίνει δέν φοβομαι πενά όσο πρώτα, και δέν μέ πνίγει ή άγωνία, όπως συνέβαινε ως χτές. Ό σοφός φίλος μου ειν' έδώ. Και είμαι βέβαιος πώς θά άπομακρύνη άπ' τήν άγαπημένη μου Άίλιαν κάθε κίνδυνο...

Σέ λίγο θά τόν οδηγώσω στό μεγάρό της. Άπό αύριο άρχίζει ή πάλη !..

(Άκολουθεί)

Γλύττωσαν άνεβαίνοντας σ' ένα δέντρο...